

Sorular Sizden Cevaplar Bende 5

– kul mehmet · 21 Ağustos 2021

Sorular Sizden Cevaplar Bende 5

Bugün okuyucum, Yaşar Kurudal sormuş. Sayın Mehmet Bey, tarih boyunca insan hep bir arayış içinde olmuş ve çoğunlukla da bu arayışı hep kendi çıkarına doğru olmuş ve hep kendine doğru yolculuğa çıkmış ve her çıktığı kendine doğru bu yolculukta, kendini dönüştürme yine tek başına bulmuş, bunun akabinde ve itelemesi ile kendini toplumdaki soyutlayarak sanki suç insanlardaymış gibi, onları suçlamış, yalnızlığın boyutunu da aşarak, kendini bir çıkmazın içine hapis ederek insanlardan nefret etmeye başlamıştır. Şimdi bu insanın kendine doğru yürüyüşü müdür, dışlaması mıdır? Kendini dışlaması ile neden suçu kendinde aramaz da başkalarından arayarak, onları suçlu ilan eder? Ben böyle düşününce karşımıza çıkmazlar büyüyerek bir çığ olarak karşımıza çıkıyor, siz bu konuda ne söylemek ister siz?

CEVABIM

Sayın Yaşar Kurudal Beyefendi, öncelikle bu soruyu bana sorma nezaketinde bulunduğunuz için teşekkür ederim. Size hak veriyorum, tarih boyunca insan hep bir arayış içinde olmuş bu arayışı doğru yola çıkmayınca bunalıma, umutsuzluğa, bir başkaldırıya doğru gitmiştir. Kime karşı bu baş kaldırı? Tabii ki kendine olması gerekirken, topluma yöneticilere hatta komşusuna yolda yürüyen karşı olmuş. Öyle ise bu arayış değil kendi belasını arayış ve bulmuş olmaktır ki, hiç sevmediğim karşımda bu tür insanları görünce, beni üzen kederlendiren haliyle üzümüştür. Kendi içinde kendine yolculuk yaparken, kavramları kavrayamadan es geçerek, kendisi kavram koyarak sadece “ben, ben, ben” diyerek bir yere varması imkansızdır. Oysa bu yürüyüşü, topluma bir şeyler kazandırmaya yönelik olsaydı belirli olan değişik hissedilir haliyle esintisiyle, kendinde mutlu edecek havasıyla, cıvasıyla, kapısıyla, yapısıyla, anlamıyla, değişik bir havayı ve iklim sokarak bunları yansıtmış olacaktı ki, buda kendisini farklı yaparak, farklı olmanın huzurunu yaşamasına vesile olacaktı. Kendini tek başına yetersiz görmesi gerekirken, toplumla iç içe yaşamasının bunu bertaraf edeceğini bilemediğinden olsa gerek ne kendine ne de topluma yeterli olamıyor, olması da tek başına yeterli değildir! Kendinden ya da toplumdan yansıyanı alarak, kendini bu yansıyanın içinde ne durumda olduğunu görmesi ve eksikliğini düzeltmesi gerekirken, toplumu suçlaması kendini yalnızlığa itmesinin tek suçlusu kendisidir.

İnsanın kendisinde, var olan iyi bir şeyler var mı önce bunu görmesi, yoksa yüklenmesi ve topluma yansıtması gerekir ki, mutlu ve huzurlu olsun. Kendine yüklediği anlamlar çerçevesinde var olan kim ise ona yansır, karanlığı yansıtan karanlıkta kalır,” ben, ben, ben “diyene onu aldatan insanlardan uzaklaştıran egosuyla, baş başa bırakır bunalımlara kadar götürür. Nereden mi biliyorum okumakla ilk önce, kendimde ki hataları görerek, eksikliğimi bilerek karşımdakinde ki güzelliği, karşımda bakanların o güzel sevecen bakışı alarak bakmakla biliyorum. Karşımda ki sevecen bakıyorsa, ben bakamıyorsam mutlaka bende bir eksiklik vardır diye düşünüyorum nedir eksikliğim? Aşkla sevmek yok, önce karşımdakine

hürmet yok ki bana hürmet etsinler, saygım yok ki saygı duysunlar, hemen onarıyorum eksik olan yapıyı, onun gibi sevecen bakamasam da ona yakın bakmayı deniyorum. İşte sizin benim ya da bizler gibi endişeleri eksiklikleri hissedener, bu arayışta eksik olanı bilerek, tamamlamak için yolunu değiştirerek onarım merkezine aşka sevmeye, toplumun çıkarına göre giden yola girince, yol düzgün oluyor, üzerimize de çığlar düşmemiş oluyor, umarım cevaplara bilmişimdir bunca eksikliğime rağmen, vesselam, selamlarımla.

Mehmet Aluç